

1. (Az Ür - nak ál - dott nagy ke - gyel -
Er - re ok - tat - ja el - mém, lel -

me Üd - vö - zít en - gem, sem - mi más;
kem Is - ten sza - va, a Szent - í - rás;

S az i - gaz - ság - ra meg - ta - nit:

Ke - gye - lem az, mi üd - vö - zít!

2. Érdemem nem szerezheth nekem / Üdvösséget és életet, /
Egyedül Jézusé az érdem, / Övé a hála, tisztelet; / Halála hitben
erősít, / Kegyelme által üdvözít.

3. Őt Isten küldte kegyelemből, / S magára vette bűnömet; /
Mi az, mi barátoddá tette, / Van-e rá, szívem, érdemed? / Ő jót
akar és megsegít, / Kegyelme által üdvözít!

4. Kegyelem minden mindörökre, / Míg igazságossága tart, /
Amit az Isten szava hirdet / És velünk kinyilatkoztat; / Hitünk is
ezen alapszik, / A Bárány Jézus üdvözít.

5. Kegyelem minden, de ha vétve / Kegyelmet balgán meg -
veted, / Hiába emeled az égre / Kérőn, esengőn kezedet; / Mert nem
óvja kegyelme azt, / Ki tudva bűnhöz büntet ragaszt.

6. Istenünk tárva-nyitva tartja / Kegyelme áldott kapu -
ját, / Ha gyötör vétek, bűn és bánat, / E drága kapun lépünk
át; / Hol nyernék olyan biztatást, / Mit Isten szent kegyelme ad?

7. Bár jól ismerem vétkeket voltom, / Mégis tudom, ő üdvö -
zít, / Örömmel bizik benne lelkem, / Mert vére engem megtisz -
tít. / S ha elnémit majd a halál, / Kegyelme bizton rám talál!